

1. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7,- Kč (8,- Sk)

1. LEDNA 1999

Z obsahu:

Vstříc Velkému jubileu

Jan Pavel II. při generální audienci
16. prosince 1998
– strana 2 –

Silvestr a císař

Co víme o papeži sv. Silvestrovi I.
– strana 4 –

Pojď, má krásko!

Slavnost zjevení Páně
– strana 6 –

Santa Maria ad praesepe

Betlém Západu v centru Říma
– strana 8 –

Všechno vám bylo odhaleno

31. prosince 1997 zapsal Don Gobbi poselství, kterým se uzavírá tzv. modrá kniha...
– strana 10 –

Otcovská starostlivost

Příběh kardinála Massaji a jeho odpadlého kněze Césara
– strana 12 –

Tříkrálová schrána v Kolíně

Ostatky Tří králů na cestě staletími...
– strana 13 –

Vstříc Velkému jubileu

Od Otce k Otcí

Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; zase opouštím svět a jdu k Otcí. (J 16,28)

Těmito Ježíšovými slovy začínáme dnes nový cyklus katechezí zaměřený na postavu Boha Otce, a tak sledujeme tématické zaměření, které nabízí *Tertio millenio adveniente* pro přípravu na Velké jubileum roku 2000.

První rok přípravy

V prvním cyklu jsme rozjímali o **Ježíši Kristu, jediném Spasiteli**. Jubileum totiž, nako-lik je oslavou vstupu Božího Syna do lidských dějin, přijímá výrazné christologické rysy. Rozjímali jsme o smyslu času, který dosáhl svého ohniska v narození Spasitele před dvěma tisíci lety. Tato událost tím, že ohlašuje křesťanskou éru, zahajuje také novou fázi obnovy lidstva a všehomíra v očekávání posledního Kristova příchodu.

Druhý rok přípravy

Následně pak v katechezích druhého roku přípravy na jubilejní události se naše pozornost obrátila k **Duchu svatému, kterého Ježíš seslal od Otce**. Rozjímali jsme o něm v jeho díle ve stvoření a v dějinách jako o osobě-Lásce, osobě-Daru. Zdůraznili jsme jeho moc, která vyvádí z chaosu kosmos bohatý na řád a krásu. V něm je nám zprostředkován božský život a s ním se dějiny stávají cestou ke spáse.

Třetí rok přípravy

Nyní chceme prožívat třetí rok přípravy na Jubileum, které je již přede dvěma, jako **pout' do Otcova domu**. Vstupujeme tak na cestu, která vychází od Otce a vede stvoření k Otcí podle plánu lásky, který Kristus

v plnosti zjevil. Cesta k Jubileu by měla vyústit do **velkého úkonu chvály Otce** (srov. TMA, 49), tak, aby v něm byla oslavena celá Trojice.

Jediná cesta k Otcí

Výchozím bodem našich úvah jsou slova evangelia, která nám ukazují Ježíše jako Syna, který nám zjevuje Otce. Jeho nauka, jeho služba, celý způsob jeho života, všechno v něm směřuje k Otcí. (Srov. J 5, 19.36; ,28; 14,10; 17,6) Toto je ústřední bod Ježíšova života a on sám je jedinou cestou, kterou je možno dojít k Otcí: *Nikdo nepřichází k Otcí, leč jen skrze mne. (J 14,6)* Ježíš je bodem, ve kterém se lidské bytosti setkávají s Otcem, který se v něm stává viditelným: *Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říct: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otcí a Otec je ve mně? (J 14, 9n)*

Nejvýmluvnější projev tohoto Ježíšova vztahu k Otcí vidíme v jeho stavu jakožto zmrtvýchvstalého, což je vrchol jeho poslání a základ nového a věčného života pro ty, kteří v něho věří. Ale jednota mezi Synem a Otcem, stejně jako mezi Synem a věřícími prochází skrze **tajemství Ježíšova »povýšení«**, což je typický výraz Janova evangelia. Termínem »povýšení« označuje evangelista jak Kristovo ukřížování, tak jeho oslavení; obojí se zřetelně dotýká věřících: *Tak musí být povýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. (J 3,14-16)*

Tajemství života v Trojici

Tento *věčný život* není nic jiného než účast věřících na samotném životě zmrtvýchvstalého Krista a spočívá v tom, že

jsou **ponořeni do koloběhu lásky, který spojuje Otce a Syna**, kteří jsou jedno. (Srov. J 10, 30; 17, 21n)

Hluboká jednota, v jaké se setkávají Otec, Syn a věřící, zahrnuje Ducha svatého. On je totiž **věčným poutem, které spojuje Otce a Syna a vtahuje lidi do tohoto nevýslovného tajemství lásky**. Duch, který nám byl dán jako *Utěšitel, přebývá* v Kristových učednících (srov. J 14, 16n) a zpřítomňuje tak Trojici.

Podle evangelisty Jana právě v souvislosti se slibem Utěšitele říká Ježíš učedníkům: *V ten den poznáte, že já jsem v Otcí, Otec je ve mně a já ve vás. (J 14,20)*

Duch svatý je tím, kdo uvádí člověka do tajemství života Trojice. *Duch je pravda* (J 15, 26; 16, 13), on působí v nitru věřících tím, že v jejich myslích dává zazářit Pravdě, kterou je Kristus.

Na cestě k Otcí

Také sv. Pavel poukazuje na tuto naši orientaci k Otcí v síle Ducha svatého v Kristu, který přebývá v nás. Pro apoštola se jedná o **skutečné synovství**, které nám dovoluje, abychom oslovovali Otce stejně důvěrným titulem jako Ježíš: *Abba*. (Srov. Řím 8, 15)

Do této nové dimenze našeho vztahu k Bohu je zahrnuto

celé stvoření, které *nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě* (Řím 8, 19). *Tvorstvo ještě sténá a spolu trpí až doposud v porodních bolestech* (Řím 8, 22) v očekávání úplného vykoupení, které obnoví a zdokonalí harmonii všehomíra v Kristu.

V popisu tohoto tajemství, které spojuje lidi a celé stvoření s Otcem, apoštol vyjadřuje Kristovu funkci i působení Ducha svatého. Neboť skrze Krista, *viditelný obraz neviditelného Boha* (Kol 1, 15), byly stvořeny všechny věci.

On je *počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých* (Kol 1, 18). V něm se *sjednotí všechno*, co je na nebi i na zemi (srov. Ef 1, 10), a jemu přísluší, aby vše podřídil Otcí (srov. 1 Kor, 15, 24), aby Bůh byl *všechno ve všech* (1Kor 15, 28). Tuto pouť člověka a světa k Otcí udržuje síla Ducha svatého, který přichází na pomoc naší slabosti a *přimlouvá se za nás vzdechy, které nelze vyjádřit* (Řím 8, 26).

Nový zákon nás tak uvádí velmi jasně do tohoto pohybu, který vychází od Otce k Otcí. O tom chceme uvažovat se zvláštní pozorností v tomto posledním roce přípravy na Jubileum.

L'Osservatore Romano
17. prosince 1998
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Matka Boha i lidí

Zamyšlení nad liturgickými texty
slavnosti Matky Boží, Panny Marie

**Nalezli Marii, Josefa i to
dětátko v jeslích**

Zahloubej se s pokorou a světlem Ducha svatého nad ohromující zprávou, kterou ti zvěstuje sv. Pavel v dnešním druhém čtení. Máš příležitost nahlédnout v první den nového roku do tajemství, které dává zcela nový smysl tvému životu.

Syn zrozený z ženy přišel, aby od základu změnil tvé postavení. Už *nejsi otrok, ale syn*. Připomeň si dobře, z jakého otroctví jsi byl vysvobozen. Ten, kdo tě držel v otroctví, nebyl Bůh. Byl jsi otrokem zla a hříchu, proto jde o více než o pouhou změnu postavení: nejdříve jsi musel být vykoupěn z moci nejbezohlednějšího zotročitele. Ten, který tě vykoupil, ti však dává mnohem více než jen pouhou svobodu. Nabízí ti privilegované a plnoprávné postavení *syna*, který má navíc zaručený nárok na Otcovo dědictví.

Toto synovství je něco mnohem víc než jen vnější adopce: Tvůj nový stav uskutečňuje Bůh přímo v tobě samém skrze zásadní tajemnou vnitřní proměnu. Nikdy bys totiž nebyl schopen sám od sebe oslovit Boha jako svého Otce. Tvůj Otec ti nejdříve *vložil do nitra nové srdce* ⁽¹⁾ a v něm svého svatého Ducha a ten v tobě volá *Abba, Otče!* Chceš-li mít alespoň přibližnou představu o tom, jak nesmírně se tím změnila tvá důstojnost, spočítej si, můžeš-li, jak vysoké je vlastně ono výkupné, které za tebe musí být zapláceno: Bůh za tvou svobodu platí svou vlastní svobodou a za tvé synovství svým vlastním synovstvím. Chceš-li, můžeš se o tom dokonce přesvědčit na vlastní oči. Evangelista Lukáš ti ukáže, kde se Boží sláva začala projevovat právě takovou láskou k člověku.

Nehledej to místo Boží milosti podle toho, kam se hrou davů z široka, daleka. Největší událost dějin zcela uniká obecné pozornosti. Místo, které máš najít, je zcela nenápadné, opuštěné, zanedbané, a dokonce pohrdané. Nedej se ani odradit tím, že tam *spěchají* jen ti nejobyčejnější a nejubožejší, negramotní pastýři. Proti všem předpokladům právě oni mají ty nejlepší informace. Oni totiž neodmítli zjevení a uvěřili tomu, co jim řekl anděl. Z toho, jak *spěchají*, je zřejmé, že nevidí nic důležitějšího než vyhledat novorozence, o kterém se neočekávaně dověděli. Jsi ochoten vydat se na

cestu se stejnou prostotou, bezvýhradnou důvěrou a odhodlaností? Budeš-li dlouze rozvažovat, zda to má význam, zda se to dnes ještě vyplatí jít hledat hned teď uprostřed noci něco tak obyčejného, jako je dítě v plenkách, může se stát, že nakonec nenajdeš nic. Jenomže toto setkání s novorozencem má pro tebe zásadní význam, protože právě za těchto prapodivných okolností Bůh před tebou otevírá svůj neuvěřitelný plán, podle kterého se máš z otroka stát jeho dítětem.

Neostýchej se tedy připojit se k těmto pastýřům. Znají tuto krajinu a znají život. To první, co nacházejí, však není dítě, ale Maria, jeho matka. Oni se ani vůbec nesnaží hledat je někde, kde není především matka. Zdá se ti to asi samozřejmé, a přece ne všichni uvažují jako oni. Prostá, ale realistická logika negramotných prostáček se může rozcházet se sebejistotou učených i v překvapivě zásadních věcech.

To, co vidí v této ponuré stáji, by bylo v nápadném kontrastu k té velkolepé podívané, kterou viděli nad betlémskou plání, kdyby zde nebyla právě Maria. O vznešenosti nalezeného Dítěte totiž nesvědčí ani pleny, ani jesle, ale způsob, jakým se mu i v tomto prostředí klaní jeho vlastní Matka. Právě ona je tu nejvýmluvnějším svědectvím o mimořádné přítomnosti Boha v těle člověka.

Pohlédni s úctou na na Dítě, které se vzdalo nebeské slávy. Vidíš zcela jasně, že i jemu stačí jeho Matka. Vůbec mu nevdá prostor, kde je povila, ani místo, kam je položila. Vnímá se zjevnou blažeností jen to jediné: krásu a nevinnost Panny, která je porodila, něhu mateřských rukou, které je obmyly, zavinuly a objaly, lásku důvěrně známého neposkvrněného srdce, kterému naslouchalo po devět měsíců a které mu nyní našlo a vystlalo místo, kde může odpočívat. To robátko, které tu vidíš na seně, přišlo až sem, abys měl hmatatelný důkaz, že máš opravdu Božího bratříčka.

Proč se to stalo právě tady? Aby sem mohli přijít pro radost a pro naději i ti, kteří tě přivedli. Sem do chléva se mohou odvážit i vyhoštění ztroskotanci. Copak by je vpusťli do paláců a vznešených domů? Zde je otevřeno pro každého. A jestliže se sem zdráhají vstoupit ti, kteří *nosí drahé šaty* ⁽²⁾, za koho se pokládají? Jsou snad něco více, než toto Dítě, i když je jen v plenkách a v jeslích?

Ani ty se nerozhlížej po ubohosti tohoto místa. Co by tu mohlo chybět tobě, když tu

Pokračování na str. 6

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 6,22–27

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: »Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou jasnou tvář a dopřeje ti pokoje!« Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. čtení – Gal 4,4–7

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

Evangelium – Lk 2,16–21

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dětátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než byl počat v mateřském lůně.

**Na titulní straně: Gentile da Fabriano,
1370–1427, Florencie**

Silvestr a císař

Papež Silvestr I. pokřtil Konstantina, který mu daroval Lateránský palác. Jeho život líčí legenda *Acta s. Silvestri*, která posloužila jako podklad pro nejkrásnější cyklus středověkých fresek.

Na měsíc prosinec připadá 36 připomínek papežů. Nejznámější z nich je Silvestr I. Jeho jméno přijali ještě další dva papežové: Silvestr II. z Aurillacu, který zemřel r. 1003, a Silvestr III., Říman, který zemřel r. 1045. Jméno Silvestr nesl pak ještě protipapež Silvestr IV.

Silvestr I. byl zvolen papežem 31. ledna 314; jeho pontifikát trval 21 let a jedenáct měsíců. I když jej někteří historikové pokládají za bezvýznamného, je nicméně velmi známý. Jeho pontifikát nenašel v tehdejší literatuře žádnou odezvu. Toto vakuum v pozdější době

Poslové na cestě za papežem

vyplnila vyprávění, ve kterých se snoubí pravda s legendou. Jedno z prvních toho druhu jsou *Acta s. Silvestri* z 5. století.

Podle tohoto vyprávění byl papež záhy po své volbě uvřazen do vězení, kde jej podrobil vyšetřování císař Konstantin, který tehdy ještě pronásledoval křesťany. Tak byl držen ve vazbě na hoře Sorrate. Když však byl Konstantin náhle uzdraven od malomocenství a tento zá-

Silvestr byl přivezen do Říma

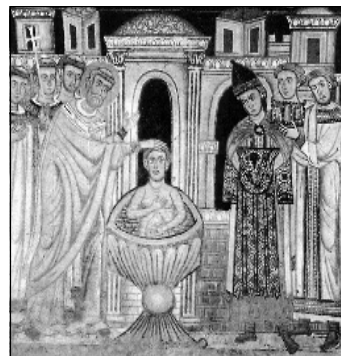
zrak byl připisován »křesťanskému Bohu«, Silvestr byl přivezen do Říma, kde se mu dostalo triumfálního přijetí, a císař Konstantin jej požádal, aby mohl z jeho rukou přijmout křest.

I když mnoho historiků o této zprávě pochybuje, zůstává pravdou, že Konstantin v průběhu pontifikátu Silvestra I. daroval církvi mnoho bohatství a dal zřídit četné kultovní objekty.

Za Silvestra I. byla postavena velkolepá bazilika, zasvěcená Nejsvětějšímu Vykupiteli. Stalo se tak z příkazu Konstantina na zbytcích kasáren *Equites Singulares* na území Lateránu. Ale Silvestr získal ještě mnohem více. Konstantin mu předal skvostný palác, který náležel jeho druhé ženě Faustě a ve kterém si papež zřídil svou rezidenci.

Později byl lateránský chrám zasvěcen sv. Janu Křtíteli a Janu Evangelistovi. Od té doby tvoří katedrálu římského biskupství.

Silvestr se tedy ocitl uprostřed nevýslovného bohatství

Křest císaře Konstantina

a požíval dobrodiní, která mu poskytoval císař a jeho matka Helena, která byla později prohlášena za svatou.

V době zásadních politických převratů a těžkého klimatu teologických a politických rozporů prokázal Silvestr I. velkou obezřetnost. Jednalo se tehdy především o otázku ariánů

Kapli sv. Silvestra in Capite zdobí fresky zachycující výjevy ze života tohoto světce

Vidění nemocného Konstantina

a donatistů. Donatovská hereze nazvaná podle Donata, biskupa z Kartaga, se týkala účinnosti svátostí a vedla nakonec k rozkolu. Donatus činil svátosti závislé na osobní svatosti kněží, nikoliv na Boží milosti. Tento

Konstantin předává Silvestrovi tíaru

blud byl odsouzen na koncilu v Arles 1. srpna 314. Druhou herezi vyvolal Arius, kněz z Alexandrie. Svým mimořádným vzděláním a mravní přísností fascinoval své okolí. Arius pokládal za Boha v plném slova smyslu pouze osobu Otce. Syn je na něm závislý a Duch je pouze stvořený tvor.

Spor o tuto otázku se velmi vyostřil, měl v r. 321 nakonec i vážné politické důsledky. Konstantin, který se pokládal za ochránce víry, se rozhodl zasáhnout. Svolał do Niceje koncil, který se konal od 20. května do 25. srpna 325. Byl to první koncil označený jako »ekumenický«, respektive »všeobecný«. Jako ekumenický je možno jej chápat pouze z formálního hlediska, protože většina koncilních

otců byla z Východu a Západ zastupovalo pouze 5 biskupů.

Koncil, který patří v dějinách k největším, odsoudil arianismus a uznal, že Syn je s Otcem jedné podstaty. Současně koncil stanovil závazný termín velikonočních svátků. Byl s konečnou platností zavržen termín 14. nisan podle židovského kalendáře a zvolena neděle po 14. nisanu.

Zatímco se na Východě diskutovalo o obtížných otázkách nauky a organizace církve, kterou bylo třeba postavit na pevné základy, pokračovaly v Římě práce na stavbě tří bazilik: Nej-

Klášteř Santi Quattro Coronati

Poslové u papeže

světějšího Vykupitele na území Lateránu, nad hrobem sv. Pavla na Via Ostiense a konečně baziliky sv. Petra, kterou chtěl Konstantin zřídit nad hrobem prvního papeže. Pro stavbu pětিলodní baziliky sv. Petra byla snesena část vatikánského pahorku, aby zde vznikl prostor pro stavbu chrámu.

Silvestr však vstoupil do dějin také na základě jednoho dokumentu, který tvořil více než tisíc let právní základ vlastnictví církve a týkal se toho majet-

Silvestr obdarovává císaře

ku, který císař Konstantin daroval Silvestru I. Tento dokument je datován r. 313. Analýza, které jej podrobil r. 1444 Lorenzo Valla, prokázala, že dokument není pravý. Byl vystaven teprve kolem r. 753, kdy jej papežové potřebovali, aby mohli prokázat legitimitu vlastnictví, které tvořilo základ jejich světského panování.

Silvestr I. zemřel 31. prosince 335 a byl pochován na hřbitově sv. Priscily. Později byly jeho ostatky přeneseny do kostela sv. Silvestra in Capite. Církevní kalendář si jej připomíná 31. prosince. Silvestr I. byl jediným papežem, jehož svátek byl po pět století zasvěceným svátkem. Zavedl jej Řehoř IX. 1229 a zrušil Pius VI. 1798.

30giorni 12/94

Milí čtenáři a čtenářky,

říká se, že do nového roku se nemá vstupovat s dluhy. Jestliže redakce Světla nemůže srovnat svoje dluhy finanční, snad bychom se mohli pokusit vyrovnat alespoň jiný dluh, který cítíme, a to je dluh vůči všem těm našim čtenářům, kteří nám poslali své listy. Děkujeme dnes všem i jednomu každému zvláště za každý řádek, který jste nám poslali. Nacházíme v nich radu, zdravou kritiku, ale především nesmírné povzbuzení. Vaše listy nám dokládají, že za více než pět let existence našeho týdeníku se zformovala obec čtenářů, pro které se stalo Světlo součástí toho všeho, co potřebují pro svůj duchovní život. Dostáváme dopisy, ze kterých se dovídáme, že nám někteří čtenáři »vidí do hloubi duše«, ale současně mají pocit, jako by tento časopis důvěrně znal přesně to, co oni potřebují právě v té či oné chvíli. Nedá se to vysvětlit jinak, než si z nás všech dobrý Bůh a jeho milá Matka Panna Maria zformovali velkou duchovní rodinu, kterou vedou po svých cestách. Kéž bychom všichni pozorně naslouchali jejich hlasu, aby se nepromarnilo nic z těch darů, kterých se nám společně dostává!

Víme dobře, že každý z Vašich dopisů by si zasloužil osobní odpověď, a je nám líto, že tak nemůžeme učinit ani při nejlepší vůli. Okruh lidí, kteří pro Vás časopis připravují, je tak úzký, že je to div, když se jednotlivá čísla vůbec dostanou včas do Vašich rukou. Snad jste však poznali, že na to, na co je třeba odpovědět, odpovídáme ve Světle obsahem článků, úvah a informací.

Nejsou to však jen Vaše dopisy, za které Vám dlužíme svůj dík. Cítíme, jak jsme těsně spojeni i s Vámi všemi, kteří nás podporujete nikoliv svými řádky, ale svými modlitbami a obětmi. Právě díky jim prochází Světlo bez úhony různými úska-

lími a překážkami. Vědomí, že se o Vás v tomto směru můžeme opřít, je vedle důvěry v pomoc Panny Marie zdrojem našeho vnitřního klidu za každé situace.

Souzvuk a souhlas, s kterým se setkáváme u Vás, nápadně kontrastuje s odmítavým postojem jiných věřících, který někde vyúsťuje až v nepřátelství. Pokud se s tím setkáváte, nedívejte se na to jako na projev zlé vůle některých lidí. Je to asi něco podobného, jako rozdíl, který existuje mezi milovníky tzv. vážné hudby a mezi těmi, kteří naopak zbožňují jiné hudební žánry. Pro sblížení některých protipólů schází bohužel často společný jazyk, kterému by rozuměly obě strany. Na ty, kteří nám nerozumějí, se nemůžeme zlobit, i když je nám to líto. Je nám to líto ne proto, že »netáhnou s námi«, ale proto, že se s nimi nemůžeme podělit o to krásné a cenné, co nás naplňuje společnou radostí, důvěrou a silou.

Nezdá se nám, že by současný počet čtenářů Světla vyčerpával všechny ty, se kterými bychom si mohli rozumět tak, jak si rozumíme s Vámi. Jestliže by-

chom si přáli rozmnožit řady našich čtenářů, pak tím nemáme ani tak na mysli ekonomický zřetel, jako spíše právě toto hledisko duchovní, aby se totiž dostalo dalším bratřím a sestrám něco z toho, čeho se bez našich zásluh dostává nám. Jsme přesvědčeni, že je tu ještě určitý počet věřících, kteří náš časopis nechtou nikoliv proto, že by mu nemohli rozumět, tak jak mu rozumíte Vy, ale protože k němu z nějaké příčiny zatím nemohli najít cestu. Zkušenost, kterou jsme udělali s Vámi, nám dokládá, že k tomu, aby Světlo někoho »oslovilo«, je třeba ještě něco více než jen čtivé slovo, grafická úprava nebo reklamní kampaň. Pokud ve svém okolí poznáte někoho, kdo by mohl rozmnožit naši velkou rodinu, podělte se s ním o svou duchovní zkušenost. To je jediná reklamní a náborová kampaň, na kterou se můžeme spolehnout.

Modlete se za nás, abychom splnili to, co od nás Pán a Panna Maria očekávají v tomto posledním roce přípravy na Velké jubileum. Přejeme a vyprošujeme Vám hojnost Božích darů a milostí.

Redakce

Jeden dopis čtenáře za všechny

†! Milí přátelé ze Světla!

Jako každý rok chtěla bych Vám všem i letos poděkovat za Vaši záslužnou práci pro všechny čtenáře Světla. Je mi 35 let, jsem vdaná a mám čtyři děti. Dvočata Vašíka a Helenku (11 let), Vojtu (8let) a Terezku (2 roky). A tak většinu času trávím s dětmi a v domácnosti. Děti to jsou dost živé. Proto se vřdycky těším na chvílku, kdy si můžu sednout ke Světlu. Líbí se mi všechny články. Zajímá mě, co říká Svatý otec, čekám na každé poselství z Medjugorje, na zprávy a články sestry Emanuely, obohacují oslovují mě zkušenosti lidí z Bílé kroniky. V dnešní době je někdy těžké se orientovat a já přiznávám, že časopis Světlo mě vede. Často, když pročítám Světlo, cítím a vnímám blízkost Pána a moje srdce je naplněno štěstím. A tak Vám, milí přátelé, děkuji za Vaši práci, která je požehnaná. A přeji Vám všem šťastné a požehnané svátky, svátky plné radosti a pokoje, a mnoho požehnání k Vaši práci v dalším roce.

S pozdravem

H. L., Fulnek

Pojď, má krásko!

P. Evžen Mederlet OFM

Epifanie je vlastně svatební slavnost, je to pozvání na svatbu. Ženichem, který se zjevil, je sám Bůh. Boží Slovo, druhá osoba Nejsvětější Trojice, Král, se chystá na svatbu.

Toto Slovo stojí nade vším tvorstvem. Již sám počátek všeho byl přípravou na svatbu. Tímto králem je Otec, který připravuje svatbu svému Synu, druhé božské osobě, která se stala člověkem. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Již to je příprava nevěsty pro ženicha... Všechno stvoření je dílem všech tří osob: Otce, Syna a Ducha svatého, ale každá z těchto osob jedná svým způsobem a dává stvoření svůj zvláštní ráz. Stvořením se stáváme dětmi Otce. On tvoří jako otec. Syn tvoří jako Ženich a Duch svatý jako Ženichův žár lásky. Tak všechno již v sobě nese ráz Nejsvětější Trojice.

A nyní, když přišla plnost čas, Ženich se zjevuje. To znamená, že všechno pokročilo do té míry, že může přijít, aby si vzal svou nevěstu. Plnost časů však také znamená, že on sám, Ježíš, je plnost, že všechno vždy bylo, je a bude z něho a pro něho. On je Počátek a Konec, Alfa a Omega.

Dnes oslavuje Církev vznik vědomí tohoto svátku... Ježíš, Ženich, volá Nevěstu ke svatbě. Udělal to skrze hvězdu. Hvězda povolala mudrce. Mudrci jsou skuteční Boží přátelé, takoví, jací jsou ve všech národech. Víme to z Božího zjevení. Jsou jedinci, kteří jsou jako Bohem uchvázeni a kteří Boha poznávají a přijímají zjevení. Tak byli od věčnosti vyvoleni, aby pohanům zvěstovali Zjevení. Byli k tomu předurčení. V jejich osobě Bůh volá své nevěsty ze všech národů, a ony přicházejí.

Tak je také úkolem Církve, Nevěsty, připravit se na příchod Ženicha. *Budte připraveni!* jsou Ježíšova slova. A on sám se připravil. Na nás je, abychom se zamysleli, jak musíme být připraveni, co znamená tato příprava.

Podívejme se nejdříve na Ženicha, jak se připravil. O Vánocích jsme se zamýšleli, do jaké nouze se dostal, když se jeho rodiče museli dostavit ke sčítání lidu. Do jaké tísně se dostali, sku-

tečně nikde nenašli místo: lidé spali na cestách a kolemjdoucí je obtěžovali. Dnes bychom řekli, chodili od přepážky k přepážce. Nakonec našli útočiště v pastýřské jeskyni. Ženich přišel na svět v bídě, která se záhy změnila na pronásledování a vyhnanství. Musel utéci, jinak by již tak záhy přišel o život.

Připravuje se tedy na svatbu nevýslovnou vnější i vnitřní chudobou, *přišel do svého a svoji ho nepřijali*. Připravuje se na kříž. A nyní je tu první otázka pro Nevěstu, zda takového ženicha přijme, zda vůbec pozná, že Ženich má tu podobu, o které bude jednou řečeno: *Viděli jsme ho a neměl podobu ni krásu, opovržený a opuštěný od lidí, jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený a od nás nevážený*.

Podívejme se nyní na tři mudrce: Ukazují nám, jak může nevěsta najít ženicha, co se od ní žádá, aby mohla přijít na svatbu. Ti vznešení mudrci přicházejí s představou, že v královském městě Jeruzalémě se narodilo královské dítě a že o tom ví celý národ. Jestliže se o tom dověděli oni v cizí zemi, pokládali za samozřejmé, že zde to ví jistě každý. Tito mudrci věděli o příchodu Krále již dávno (srov. Num 22,5-24,25, pohanský prorok Bileam). Řekl: Vidím v dáli, ne nyní, jak vychází hvězda z Jakuba. Na tuto hvězdu čekali po staletí moudří ze všech národů. Tak je docela pochopitelné, že hvězdu poznali. Zda se jednalo o konstelaci Jupitera a Saturna, se můžeme domýšlet. Zázraky jsou vždy součinností Boha a země, jsou novým Božím stvořením. V hymnu se zpívá, že zazářilo světlo, že bylo jasnější než všechno světlo, že Bůh zazářil, aby osvětlil jejich duše, že Bůh sám se projevil, aby poznali, že se zjevuje nevýslovně vznešený Král, Král všech králů, a to v národu izraelském: hvězda z Judy.

A oni přijdou do Jeruzaléma, a tady o tom nikdo nic neví.

Město je mrtvé, tiché jako vždy, nikde nikdo. Oni se ptají na ulicích: Kde je král? Jaký král? Kdo? Kde? Ptají se velerady. Že by se už ukázal pohanům, a my o tom nic nevíme? A již je to odmítnutí. Celý Jeruzalém se vzrušil... I Herodes o tom slyší a poleká se. Jeho první myšlenkou je: ten král musí pryč!...

Ale v Jeruzalémě není jen nevědomost. Herodes volá veleradu a velekněze a ptá se. Ví tedy, o co se jedná. Ptá se, kde se narodil Mesiáš. Ví tedy, že pokud se o něco jedná, pak jde o Mesiáše. Ví tedy, že ten, koho zabije, je Mesiáš. Je to zcela jasné. Ptá se, kde se narodil, a posílá mudrce tam, kde se narodil. Je to skutečná a plánovitá bohovražda, vražda Pomazaného.

Nemůžeme si tedy myslet, že všechno je jen z nevědomosti a ze slabosti. Ježíš, Boží Syn a Ženich upadl do nenávisti. Přišel do svého a svoji ho nepřijali, nechtějí, aby nad nimi kraloval. Totéž platí o veleradě a velekněžích. Kdyby skutečně čekali na Mesiáše, připraveni, aby mu sloužili, ať už to bude kdokoliv, museli by se přinejmenším také vypravit do Betléma... Měli dokonce povinnost, aby ověřili, zda je to Mesiáš. Jsou za to odpovědní. Ale oni nejdou. Jsou již předem proti tomu, který se narodil a byl zjeven pohanům. Toho nechceme!

A svatí mudrcové, tito skuteční svatí, tu zůstávají stát sami. Musejí z Jeruzaléma pryč. Herodes zuří. Oni tuší, že tu něco není v pořádku, že celá velerada to ví, ale nikdo se nehne. Jaká je to pro ně zkouška víry, prověrka jejich připravenosti. Museli být připraveni sestoupit do hluboké poniženosti Krále, aby poznali jako poniženého toho, koho očekávali v lesku a slávě. Poznávají, že všechno je jinak: on přichází zavržený, opuštěný, osamocený. A tak si můžeme představit, jak se zaradovali, když opět spatřili hvězdu, která stanula nad domem, a oni v domě našli bídu. Ale nebyli zkla-

ZAMYŠLENÍ NAD LITURGICKÝMI TEXTY – pokračování ze str. 3

nic nechybí Jezulátku. Ať tu schází cokoliv, je zde přece ta nejdůležitější: Maminka tvého Bratříčka, tedy i Maminka tvoje. Prostředí, kam bude toto Dítě vstupovat, aby vyhledalo své bratry a sestry, bude často ještě ubožejší. Ale všude, kde se má znovu narodit, bude i jeho Matka. Podívej se na ni, jak je ve své pokoře překvapena nečekanou návštěvou těch prostých lidí. Nevídá v nich vydědence, kteří páchnou dobyt看em, naopak, přijímá je s úctou jako posly nebeských posílů. Právě od nich se s úžasem dovidá o slávě nebes, která se radují z toho, co se událo v této opuštěné stáji, a s vděčnou radostí *ukládá ve svém srdci* to, co od nich slyší. *Hospodin k nim pozvedl svou tvář a dopřál jim pokoje*. Kým z lidí bys mohl pohrdat, nad koho by ses chtěl povyšovat? Ten maličký Bratr tě sbratřuje se všemi. Chval s nimi Boha a to, že jsi s Dítětem našel i svou Matku, která má pro všechny jednu náruč a jedno mateřské srdce.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾srov. Ez 36,26; ⁽²⁾Mt 11,8

Ježíš zjevil lásku Otce

Kristus zjevuje Boha, který je Otec, který je „láska“: jak to vyjádřil sv. Jan ve svém prvním listě. Ukazuje Boha jako „nekoněčně milosrdného“, jak čteme u sv. Pavla. Tato pravda je více než nějaký důkaz nauky, je to skutečnost, kterou zpřítomňuje Kristus. *Zpřítomňování Otce jakožto lásky a milosrdenství* tvoří ve vědomí samotného Krista základní potvrzení jeho mesiášského úkolu a poslání. To vyplývá jednak ze slov, která na počátku pronesl v nazaretské synagoze, jednak z jeho pozdějších výroků před vlastními učedníky i žáky Jana Křtitele.

V souladu s tímto způsobem zpřítomňování Boha, který je Otec, láska a milosrdenství, ustanovil Ježíš jedním z *hlav-*

ních pilířů svého učení milosrdenství. Jako obvykle i zde učí především v „podobnostech“, která lépe vyjadřují podstatu věcí. Stačí připomenout podobnost o marnotratném synu, o milosrdném Samaritánovi, nebo – jako protiklad – podobnost o nemilosrdném služebníku. V Kristově učení je velmi mnoho míst, která vždy novým a novým způsobem ukazují lásku a milosrdenství. Stačí mít před očima dobrého pastýře, který hledá ztracenou ovci, nebo ženu, která vymete celý dům, jen aby našla ztracenou drachmu. Je to zvláště evangelista Lukáš, který zdůrazňuje tyto principy Kristova učení, a proto si jeho evangelium vysloužilo název „evangelium milosr-

^o máni. Oni se tomuto chudému, osamocенému Dítěti poklonili jako králi, otevřeli své poklady a dali dary chudému, malému červíčku, který sám o sobě říká: *Já jsem červ, a ne člověk*. Ani když se dověděli, že jej Herodes chce zabít, nejsou nijak zklamáni. Vůbec se nebouří: Vždyť to dítě nemá žádnou moc. Musí utíkat. To přece nemůže být Boží Syn, on nemůže být král, zklamali jsme se. Nic takového. Jejich nevýslovně čistá a svatá víra jim říká: Je to to Dítě, je to ten Král. Přišli jsme a jsme připraveni s ním snášet pohrdání, utíkat jako on, musíme utíkat domů, abychom zvěstovali příchod tohoto Krále, kterého nikdo nechce přijmout. Jsou připraveni sestoupit do bídy. **To je skutečná připravenost nevěsty.**

A tak je tomu i dnes. Zkuste dnes v Paříži nebo v Berlíně ohlásit, že se narodil Král. Ne o vánoční noci, kdy si lidé vyměňují dárky a navzájem si blahopřejí. Kdykoliv jindy v nějakém hlavním městě světa: **narodil se vám Král a dal vám zákony. Pohledte na evangelium, to je zákon, podle které-**

ho máte přivést svůj národ do služeb Krále, v jeho jménu máte přinést světu mír a pokoj. I dnes by bylo možné, aby byl na světě mír, kdybychom jen přijali tohoto Krále. Kdyby každá vláda přijala Ježíšovo evangelium, byl by dnes mír, možná, že by nebyl blahobyt, ale nebyla by bída a nouze. Všechny národy by přišly na svatbu, aby se zasnoubily se svým chudým Králem a šly s ním jeho křížovou cestou, připraveny pro lásku v nejvyšší oběti prolít svou krev a dát svůj život. Taková je připravenost Nevěsty.

Který národ je k tomu připraven? Mohla by to být Evropa? Byla kdysi taková Evropa. neříkám, že to dělali úplně všichni. Ale Evropa spočívala na tom, že přijala Krista jako Krále. To zformovalo Evropu a křesťanský Západ, že národy i se svými všemi králi a vládami uznávaly Krista. Na těchto základech byla postavena. Ale národy od Krista odpadly.

Musíme se ptát sami sebe: Stojíme jako ti mudrci za svým Králem i uprostřed odmítání? Jsme ochotni k tomuto zasnou-

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LEDEN 1999

Úmysl všeobecný:

ABYCHOM SE S DĚTSKOU DŮVĚROU OBRACELI NA BOHA OTCE, KTERÉMU JE LETOŠNÍ ROK ZASVĚCEN.

Úmysl misijní:

ABY SE LIDÉ NA CELÉM SVĚTĚ OTEVŘELI VÍŘE V BOHA OTCE A CHOVALI SE K SOBĚ NAVZÁJEM JAKO BRATŘI.

Úmysl národní:

ABY OTCOVÉ RODIN BYLI STATEČNÍ A VĚRNĚ NAPLŇOVALI SVÉ POSLÁNÍ, KTERÉ OD NICH RODINA I CÍRKEV OČEKÁVÁ.

denství Když zde uvažujeme o Kristově hlásání, vynořuje se velmi důležitá otázka významu slov a obsahu pojmů, zvláště *chápání pojmu „milosrdenství“* (ve vztahu k pojmu „láska“). Správné chápání těchto význa-

mů je totiž klíčem k pochopení vlastní skutečnosti milosrdenství, což je pro nás nejdůležitější.

Jan Pavel II.

Encyklika „O Božím milosrdenství“, čl. 3

bení v nebeské radosti, o které jsme slyšeli: Tvé srdce se zachvěje radostí? Budeme jej ustavičně hlásat jako mudrci a položíme, bude-li třeba, za něho život jako jeho apoštolové, vytrváme pod křížem jako jeho Matka Maria, která jako věrná Nevěsta vzala všechno ponížení a všechnu lásku svého Ženicha ke světu do svého srdce? To je otázka, kterou před nás staví každá Eucharistie: zda jsme ochotni nejen přijmout, že náš Ženich je chudý, ale že od nás vyžaduje stejnou zkoušku a stejné znamení lásky, ten zásadní šat, který sám nese – šat chudoby.

Proto se také každá Eucharistie uskutečňuje v této chudobě chleba a vína, v této prostotě s nedokonalostí naší služby a se všemi našimi chybami. Musíme přijmout onu podobu chudoby, ve které se koná tajemně nevýslovná vznešenost svatební Hostiny, ve které se odehrává nevýslovný zázrak všech zázraků, když se náš Ženich zjevuje uprostřed nás a říká: *Pojď, má nevěsto, má krásko, dopřej mi slyšet tvůj hlas, protože zni lahodně mému sluchu. Jak jsi*

krásná, nevěsto moje! A on naši krásu poznává právě v tom, že přijímáme jeho postavu chudoby, že přijímáme odmítnutí a ponížení pozemsky pronásledované chudé služebnice. Dokážeme vnímat, jak je láska krásná?

Chceme-li se přiblížit k našemu chudému a pohrdanému Králi a opětovat jeho lásku, kterou nám prokazuje tím, že se pro nás zřiká všeho, musíme si klást takové otázky. Jak řekl Petr: *Opustili jsme všechno a šli jsme za tebou.* (Mt 19,27) Chceme se dívat na mudrce, na apoštolů, na Marii, na naše svaté a chceme se hlásit k Ježíši v této době, kdy je zavrhován, a slavit s ním ve skrytosti svou svatbu, slavnostní svatbu našeho srdce, které celý tento svět vůbec nerozumí a na kterou dokonce často odpovídá nenávisť a odmítáním. Chceme otevřít naše poklady: jsou to chudoba, čistota a poslušnost, láska, která dojde svého naplnění v ukřižovaném Ženichovi, ale kterou tajemně již začala velká a věčná svatební hostina nebes.

Z EWIG přeložil -lš-

Santa Maria ad praesepe

Bazilika Santa Maria Maggiore, jedna z patriarchálních bazilik, ve které bude možno získat odpustky Jubilejního roku, je na Západě prvním kostelem zasvěceným Matce Boží. Již od 5. století se zde nacházela malá kaple, která je ozdobena několika kameny a mozaikami Betlémské jeskyně. Toto »Oratorium« uprostřed baziliky bylo odedávna centrem vánoční liturgie. Od 7. století jsou zde uchovávány ostatky betlémských jesliček.

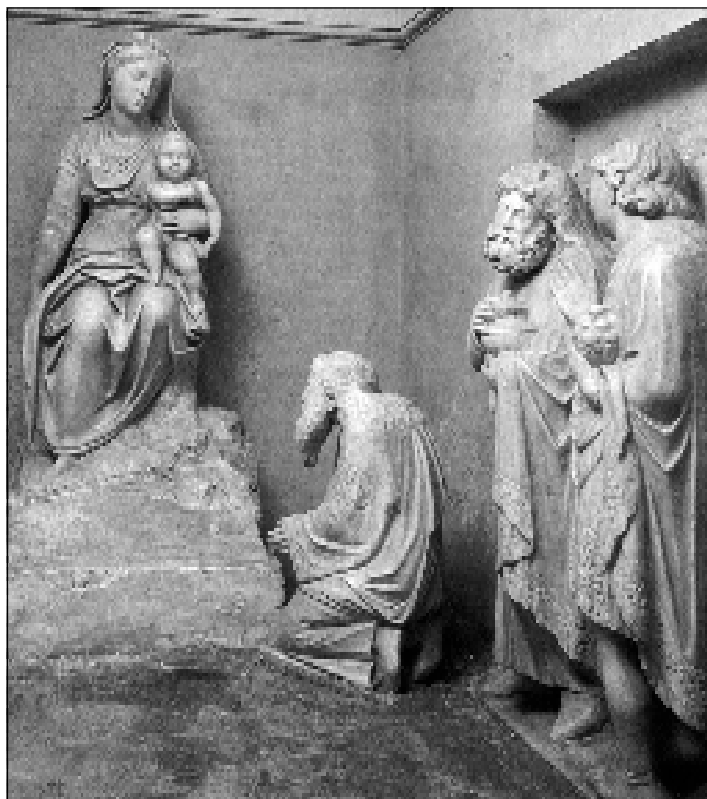
Je to Betlém Západu v centru Říma: Chrám Panny Marie vybudovaný bezprostředně po koncilu v Efesu, na kterém bylo prohlášeno dogma, že Panna Maria je Rodičkou Boží – *Theotokos*. Dogma i chrám byl darem papeže Sixta III. (432-440) Božímu lidu, jak to hlásá nápis na vítězném oblouku uvnitř baziliky: *Xyxtus episcopus plebi Dei*. Jeho úmyslem bylo vybudovat ke cti Matky Boží v římské bazilice jeskyni podobnou té, v jaké Panna Maria porodila světu Božího Syna. Tam se uctívaly již od prvních století ony jesličky (*praesepe*), ve kterých ležel maličký Ježíšek. Jednalo se o malou kapli – oratorium –

Sv. Josef tamtéž

vybudovanou kameny a ozdobenou mozaikami z Betlémské jeskyně. Přinesli je sem poutníci, kteří se vraceli ze Svaté země. Toto *oratorium*, které mělo svůj vlastní oltář, se podle popisu v knize *Liber pontificalis* (Papežská kniha) nacházelo vpravo od hlavního oltáře nedařleko dnešní kaple Nejsvětější svátosti.

Po celá staletí byla tato kaple srdcem baziliky Santa Maria Maggiore. Papež Lev veliký (440-461) a Řehoř Veliký (590-604) zde pronesli své slavné homilie o Narození Páně. A když Řehoř Veliký pro své chatrné zdraví již nemohl být osobně přítomen, dal své homilie předčítat. V knize *Registrum epistolarum Gregori I. Papae* se vypravuje, že když tento Svatý otec pronesl při půlnoční mši sv. slova *Pax Domini sit semper vobiscum* (Pokoj Páně ať je vždy s vámi), odpověděli mu sami andělé: *Et cum spiritu tuo*. Je nespomné, že od pátého století bylo toto místo obzvláštním centrem oslav Božího narození. Tento chrám byl nazýván již v 6. století *Sancta Dei Genitricis Domini Ecclesia* (Svatý chrám Rodičky Boží) dříve, než dostal titul *Sancta Maria Maior* (Svatá Maria Starší). Obecně se mu však říkalo *Ad praesepe* – U jesliček.

Jméno *Sancta Maria ad praesepe* se poprvé objevuje v *Liber pontificalis* v životopisu papeže Theodora I. (642-649) a je potvrzeno v životopisech dalších papežů. Tak také oratorium dostalo oficiální název *Oratorium sanctum* nebo *Camera Praesepis*. Za papeže Theo-

Klanění Tří králů, S. Maria Maggiore, Arnolfo Cambio, 13. stol.

dora I., který se narodil v Jeruzalémě, dostaly se do Říma nejpodstatnější části relikvie Ježíšova dětství, totiž jesle a pleny, ve kterých byl zabalen. Tyto relikvie byly uloženy v Oratoriu. V díle *De servorum Dei beatificatione* (O blahorečení služebníků Božích) plně přijal tuto hypotézu papež Benedikt XIV. (1740-1758).

Víme, že tyto relikvie Ježíšova dětství byly od počátku uchovávány v Betlémské jeskyni a existují o tom svědectví až do 7. století. Nejstarší svědectví je Origenovo z r. 254. V první knize *Contra Celsum* píše o jesličkách Spasitelových, které jsou uctívány v Betlémské jeskyni. Sv. Eusebius a Prudentius potvrzují, že je sami viděli. Sv. Ambrož popisuje, jak sv. Helena dala vyzdobit stříbrem jeskyni, ve které se narodil Spasitel. Jan Zlatoústý mluví o velkém počtu věřících, kteří jednotlivě i hromadně přicházeli odevšad, aby viděli místo, kde Maria porodila Slovo, které se stalo tělem. Cyril Jeruzalémský

říká, že skutečnost, že toto místo existuje, že je možno vidět místo i jesle, je pro bludaře důvodem k zbláznění: *Confundet illos haereticos Praesepi locus, qui Dominum exceptit*.

V roce 635 obsadili Saracéni Jeruzalém. Bylo již tradicí, že jeruzalémská patriarchové slavili vánoční liturgii v Betlémské jeskyni. V důsledku okupace Jeruzaléma nemohl se Sofronius r. 636 odebrat do Betléma. Svatý biskup velice litoval, že nemůže o svaté noci posvátná tajemství slavit v jeskyni v Betléme ani tam zazpívat oslavný hymnus: »Ó Králi králů, nemůžeme v této noci pospíchat k tvým jeslím. Nemůžeme tam být přítomni. Proti naší vůli jsme nuceni zůstat daleko.«

Dříve než Sofronius zemřel, zavolal si k sobě biskupa Štěpána a zavedl ho na Kalvárii. Ukázal mu díru, kde byl zasažen kříž, ukázal mu i kříž, na kterém visel Kristus. Zapřísahal jej v slzách, aby odešel do Říma a podal o tom zprávu papeži, jak velice trpí východní

křesťané pod barbary a bludáři, a aby naléhal na papeže, aby pomohl jeruzalémské církvi a ukryl ji do svého srdce. Štěpán slíbil a v duchu tohoto slibu několikrát cestoval do Říma a informoval papeže.

Papež Theodorus I., který byl svázán se svou rodnou zemí, dal přenést relikvie Božího narození do Říma do kostela, který byl zasvěcen Matce Boží, aby je tak uchránil před zničením. Od té doby nesla mariánská bazilika titul *Sancta Maria ad praesepe* a stala se v plném slova smyslu Betlémem Říma, jak ji právem nazval historik Hartman Grisar.

Papežové a vánoční liturgie

Je rovněž jisté, že papežové počínaje 8. stoletím se doslova předstihovali v tom, kdo více vyzdobí místo, kde se nacházejí tak vzácné relikvie.

Řehoř III. (731-741), obránce víry proti východořímskému císaři Lvovi III. a proti obrazoborcům, věnoval oratoriu zlatou Madonu, ozdobenou drahými kameny. Hadrián I. (772-792) ji dále vyzdobil vzácnými dary a ukázal ji r. 783 císaři Karlu Velikému.

V průběhu století si římský klérus zamiloval toto místo jako žádné jiné. Když nechtěl právě zvolený Hadrián II. přijmout papežskou hodnost kvůli pokročilému věku a chorobě, odvedli jej do kaple Jeslíček, aby zde za něho prosili Matku Boží.

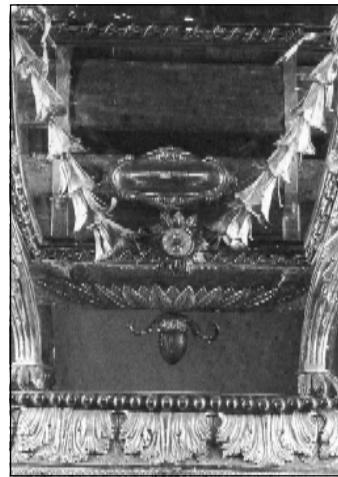
Tato kaple byla především místem vánočních liturgických slavností. Když papež odsloužil první mši v oratoriu, odebral se za ranního úsvitu na druhé *statio* do kostela sv. Atanáše na Palatinu, kde slavil druhou mši svatou. Pak se opět vrátil s tiarou na hlavě do kostela Santa Maria Maggiore, zapálil koudelové provazce, které visely ze sloupů. To mělo věřícím připomenout druhý Kristův příchod *Dum veneris iudicare* – až přijdeš, aby soudil. Před třetí mši

mu klérus a lid přáli podle řeckého obyčeje zdraví a život. Po mši vyhlásil papež homilii.

Tento prastarý zvyk slavít první mši v kapli římského Betléma tak, jak se to podle tradice dříve dělalo přímo v místě Kristova narození, se zachoval po celá staletí.

Oratoř však byla také místem dramatických událostí, jakými byly atentáty proti papeži Martinovi I. (649-655) a Řehoři VII. (1073-1085). Svatý papež Martin I., který se postavil proti vůli císaře proti bludu monoteletismu, stal se v r. 653 obětí tragického atentátu. Císař Konstant II. poslal exarchu Olympia, vysokého úředníka na svém dvoře, do Říma s rozkazem, aby papeže zavraždil. O vánoční noci, když Martin celebroul v jeslíčkové kapli, vmísil se Olympios mezi lid. Prikázal svému zbrojnoši, aby v okamžiku, kdy mu bude papež podávat svaté přijímání, celebranta probodl. *Liber pontificalis* zaznamenává: »Bůh, který chrání své pravověrné služebníky a snaží se je vytrhnout z každého zla, ranil zbrojnoše slepotou. Když papež podával sv. Hostii najatému vrahu, neviděl papeže a nemohl prolít jeho krev. Katolická církev s pomocí Panny Marie se

Santa Maria Maggiore, Řím

Relikviář s ostatky jeslíček

nemusela sklonit před bludem.« Bohužel, Martin musel do vyhnanství, kde zemřel jako mučedník.

Další svatokrádež se udála o Vánocích r. 1075 proti papeži Řehoři VII. Podle *Liber pontificalis* o vánoční noci právě ve chvíli proměňování byl přepaden jistým Centiem Štěpánem a násilně odvečen. Centius byl »císařským sekretářem« a jednal zřejmě na pokyn vysoce postavených osobností, papeži nepřátelských. Ale Římanům se podařilo najít místo, kam byl unesen, a přivedli jej triumfálně zpět do baziliky, kde pak celebroul třetí vánoční mši.

Dokončení příště

Na prahu roku 1999...

Lékařská komora v Německu konstatuje, že počet násilných potratů rok od roku vzrůstá. Dr. Hoppe prohlásil v Kolíně nad Rýnem, že rodiče jsou ochotni přijímat jen takové děti, jaké by chtěli mít, a jen tehdy, kdy je chtěli. Vyzval lékaře, aby se postavili proti záměrům demokratické společnosti vnútit jim roli rušitelů života, kteří likvidují »vadná« a »nadbytečná« embrya. V souladu s tzv. »eugenickým zákonem« dochází k těmto potratům i po dvacátém týdnu těhotenství. Předseda Německé společnosti gynekologů oznámil, že nejméně 100 dětí každý rok násilné zákroky přežije a rodí se pak s ještě větším poškozením. Zdá se, že Německo se postupně vrací k nacistické rasové praxi.

-ru-

Holandská vláda přijala návrh, aby homosexuální páry mohly přijímat adoptivní děti. Parlament má tento zákon odsouhlasit v tomto roce, aby vstoupil v platnost ještě před rokem 2000. Podmínkou je, aby dvojice spolu žila nejméně tři roky a rok se starala o dotyčné dítě. Uzavření »manželství« k tomu není potřebné. Adoptovat je možno pouze holandské děti, aby nedocházelo ke konfliktům se zákonodárstvím jiných států.

NZZ

Pokusy prováděné na opičích prokazují, že droga »extasy« ničí některé nervové buňky, a to již v koncentracích, které lidé běžně používají. Studie prokázala, že »droga pro dlouhou chvíli« může vyvolat u člověka vážná poškození. Vědci vyšetřovali 14 konzumentů drogy a 15 kontrolních osob, které drogy neberou. Poškození nervových buněk se projevilo i u osob, které už po několik měsíců drogu nepoužívají. Droga postihuje buňky, které produkují látku serotonin. Jeho nedostatek v organismu se projevuje depresemi a ztrátou paměti.

The Lancet

Všechno vám bylo odhaleno

31. prosince 1997 zapsal Don Gobbi toto poselství, kterým se uzavírá tzv. modrá kniha – „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“. Tato skutečnost zdá se naznačovat blízkost událostí, které předpovídá. Významná je i skutečnost, že při mezinárodních duchovních cvičeních Mariánského kněžského hnutí v létě 1998 ve Valdragone (San Marino) bylo zástupcem Vatikánu prezentováno úplné vydání této knihy s IMPRIMATUR. Exercií se zúčastnili dva kardinálové, 30 biskupů a přes 300 kněží-delegátů zemi všech pěti kontinentů. (Celkem je v Hnutí více než 400 biskupů, přes 100 000 kněží a desítky milionů laických spolupracovníků.) Jestliže dnes připomínáme poslední poselství knihy, je to povzbuzení do dnů stále hustších temnot: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“ (Fatima 1917) Nebude to konec světa, ale konec jedné éry, v závěru bolestné a tmavé. „Nebojte se!“ zní nám hlas Petrova nástupce Jana Pavla II., velkého přítele Dona Gobbioho a ochránce MKH. (Papežova odpověď na pozdrav z exercií v San Marinu 1987: „Rozumím vám. Jděte kupředu! Nebojte se! Jsem s vámi a vy – aspoň vy buďte se mnou!“) Jestliže se proti Hnutí někteří synové Církve ozvali a ozývají, je to z neznalosti, z nepochopení, někteří však se odhalují jako vykonavatelé plánů Protivníka, kterému se dostalo v tomto století „velké moci“.

„Milovaní synové, v tichu a modlitbě prožijete se mnou poslední hodiny roku, který už končí. Nenechte je uběhnout v rozptýlení a zábavách, jak to dělá mnoho mých synů... Nyní vstupujete do mých časů. Proto jsem vám ukázala zářivou cestu, po které se máte všichni ubírat, abyste žili zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci, které jste mi vykonali...“

Všechno vám bylo odhaleno: můj plán vám byl prorocky oznámen ve Fatimě... Byl vám odhalen ve své *pozvolné přípravě*:

Toto vaše století, které už končí, bylo ve znamení velké moci, které se dostalo mému Protivníkovi. Tak bylo lidstvo svedeno bludem ateismu teoretického i praktického; na místo Boha byly nastoleny modly, které všichni uctívají: požitky, peníze, radovánky, moc, pýcha a nečistota.

Skutečně se satanu podařilo pohárem rozkoše svést všechny národy světa. Způsobil, že namísto lásky nastoupila závist; namísto společenství nastoupilo rozdělení; místo spravedlnosti samá nespravedlnost; místo míru neustálá válka.

Vskutku toto století proběhlo celé ve znamení krutých a krvavých válek, které zanechaly miliony nevinných obětí.

A tak Nejsvětější Trojice stanovila, aby se vaše století postavilo pod znamení mé mocné a mimořádné mateřské přítomnosti. Tak jsem vám ve Fatimě naznačila cestu, po které mělo lidstvo jít při svém návratu k Pánu: **cestu obrácení, modlitby a pokání**. A nabídla jsem vám za bezpečné útočiště své Neposkvrněné Srdce.

Všechno vám bylo odhaleno: můj plán vám byl odkryt též *svým bolestným uskutečňováním*. Lidstvo upadlo do satanovy zvrůle a do jeho velké moci, vykonávané satanskými a zednářskými silami; moje Církev byla zatemněna dýmem, který do ní pronikl.

Bludy se vyučují a propagují, u mnohých ničí pravou víru v Krista a jeho evangelium; svatý zákon Boží se porušuje otevřeně; hříchy se páchá a často je ospravedlňován, a tak se ztrácí světlo milosti a Boží přítomnosti; jednota je narušována silnou vzpourou vůči učitelskému úřadu, především vůči papeži, a stále víc se rozšiřuje rána bolestných rozkolů.

Abych poskytla Církvi, která v současné době trpí a je křivčována, pomoc a bezpečné útočiště, dala jsem vzniknout Mariánskému kněžskému hnutí a rozšířila je po celém světě prostřednictvím této mé knihy, jež

vám naznačuje cestu, po níž se musíte vydat k rošíření mého Světla.

Touto knihou vás učím **žít v zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci** s prostotou dětí, v duchu pokory, chudoby, důvěry a synovské odevzdanosti.

Už je tomu 25 let, co vás vedu slovy, která diktují srdci tohoto mého malého syna...

Teď už všecko, co jsem vám měla říci, vám bylo řečeno, protože *všechno vám bylo odhaleno*.

A tak této noci končí veřejná poselství, která jsem vám po 25 let dávala: **teď o nich musíte rozjímat, žít je a uvádět do praxe**. Slova, která jsem vám sesílala ze svého Neposkvrněného Srdce jako kapky nebeské rosy na poušť vašeho života tak ohrožovaného, přinesou ovoce milosti a svatosti...

Všechno vám bylo odhaleno: můj plán vám byl předpověděn především *svým podivuhodným a vítězným splněním*.

Oznámila jsem vám triumf svého Neposkvrněného Srdce ve světě: **Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí**.

To nastane v největším triumfu Ježíše, který ve světě nastolí své slavné království lásky, spravedlnosti a pokoje a obnoví všechny věci.

Otevřete srdce naději!

Otevřete dokořán brány Kristu, který k vám přichází ve slávě.

Žijte v toužebném očekávání hodiny tohoto druhého příchodu.

Staňte se nebojácnými hlasateli tohoto jeho triumfu, protože vy, malé děti mně zasvěcené, které žijete v mém duchu, jste apoštoly těchto posledních časů.

Žijte jako věrní učedníci Ježíšovi v přezírání světa i sebe, v chudobě, pokoře, tichosti, v modlitbě, v umrtvování, v lásce a spojení s Bohem, i když si vás svět neváží a vámi pohrdá.

Nastala chvíle vyjít ze svého úkrytu a osvěcovat zemi.

Projevujte se všem jako moji synové, protože já jsem stále s vámi.

Víra ať je světlem, které vás v těchto dnech temnoty osvětluje, a ať vás stravuje jenom horlivost pro čest a slávu mého Syna Ježíše.

Bojujte, synové Světla, protože hodina mé bitvy už udeřila.

V kruté zimě vy jste draho-kamy, které vycházejí z mého Neposkvrněného Srdce a které rozvěšují na větve Církve, aby vám řekly, že právě nastává její nejkrásnější jaro.

Budou to pro ni **druhé Letnice**.

Proto vás vyzývám, abyste ve večeradlech často opakovali modlitbu, kterou jsem vám uložila:

Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímlovu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty!

S láskou Maminky, které jste v těchto letech tak naslouchali, kterou jste následovali a oslavovali, vám všem žehnám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

(„Modrou knihu“ můžete získat na adrese:

Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc)

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXIII.

„To přece nic není!“ šeptal Heřman. „Ale co to všechno váží před Bohem?“

„Co si tady spolu povídáte?“ ptal se magistr Fridolín, který právě přišel.

„Otče magistře, co váží jedna metamorfóza před Bohem?“ zeptal se Heřman, který vstal a vážně se podíval na svého učitele.

„Před Bohem?“ ptal se zmateně Fridolín.

„Ano, před Bohem!“ odpověděl pevně Heřman. „Nevím, proč my v klášterní škole čteme knihy pohanských spisovatelů. Pak máme odpoledne málo času, abychom čerpali z bohatství Písma a církevních Otců.“

Pater Fridolín se podíval na Heřmana tím smutným pohledem, který umí jen učitel starých jazyků, když jeho žáci neprojevují žádný smysl pro klasické múzy.

„Divím se ti, Heřmane!“ potřásl Fridolín hlavou. „Nelíbí se ti ty krásné verše? Kláštery byly vždy středisky klasického vzdělání. Naši mniši opisovali knihy, jinak by už byly dávno ztraceny...“

„Mohli dělat něco rozumnějšího!“ zamručel Konrád.

„Církev má široké srdce!“ pokračoval magistr. „Jako Židé při odchodu z Egypta s sebou vzali zlaté a stříbrné nádoby – říká svatý Augustin – tak přijímáme my křesťané z knih římských básníků také zlato a stříbro, abychom je správným způsobem použili ke zvěstování evangelia. Pohanský obsah, pověry těchto básní nám nemohou dnes uškodit, ale jejich krása nás může stále těšit. A pravá krása je vždy cestou k Bohu!“

Heřman se znovu usadil na místo a přemýšlel. Na to, co mu říkal magistr, nemohl nic namítnout. Ale připadalo mu, že by ne-

potřeboval takovou okliku, aby se dostal k Bohu.

„Zvláštní žák je ten Heřman!“ stěžoval si magistr po vyučování opatovi. Ale Fridrich mu jen řekl: „Ano, je zvláštní. Ale je možné, že má pravdu. Možná je náš pohled málo naměřován k věčné kráse. Jedno je jisté: Heřman vidí víc, než my všichni. Pozoroval jste ho někdy při modlitbě?“

„Ano, připadal mi, jako by vůbec nebyl na této zemi,“ odpověděl pater Fridolín.

„Je dítětem milosti,“ řekl opat Fridrich a jeho hlas se chvíl bázni před tajemstvím.

Zamyšleně opustil magistr opata. Jeho duše bojovala mezi úctou k tajemství svého omilostněného žáka a mezi potupenými Metamorfózami Ovidia Nasa.

„To jsi řekl dobře!“ chválil Egbert, urostlý fríský kluk, za rekreace Heřmana a uštědřil mu jeden štouchanec do zad. „Proč nás otravuje magistr s tím pohanským pisálkem! Raději by nám měl povědět něco o našich fríských hrdinech. Třeba o mocném Beowulfovi, který ovládl celé moře, nebo o odvážných ženách, které zahaly na útěk dánské bojovníky. Znáš přece ten příběh? To jednou vtrhli Dánové do jedné fríské vesnice. Naši muži před přesilou útočníků utekli. Tak začaly bojovat ženy. Byla zrovna doba oběda a v každém domě stál na kamnech hrnc s horkou krupicí. Ženské ty hnce chytly a tu hebkou kaši jim vylily na hlavu, takže je přešla chuť se ještě někdy vrátit. Takové jsou fríské ženy! A to jsou ty pravé proměny! Jiné než ty Metamorfózy Ovidia Nasa. To by nás měl magistr učit!“

„Měl by nás učit o Bohu, a ne pohádky!“ odpověděl vážně Heřman.

„Chceš tím říct, že krupicová válka je pohádka, ty...?“ bránil se nahněvaně Egbert a hrozil pěstí. „Stačí říct a vyložím ti tu historii ještě jednou pěstmi na zádech.“

„Uklidni se, fríské dítě!“ vmísil se do hovoru Konrád. „Jestli je to pravda s těmi hrnci krupice, nebo ne, to nevím, ale že tvoji předkové listivě a zákeřně zabil sv. Bonifáce, to vím.“

Egbert zbledl vztekem. Chvilu stál jak opařený, ale pak se s divokým křikem vrhl na drzého Konráda. Ostatní se k tomu přidali. Mladí Frísové šli na pomoc svému krajanovi a brzy se rozpoutala bitva mezi steinfeldskými a frískými hochy. Také Heřman byl vtažen do vřavy. Ran padlo nepočítaně. Teprve, když do toho přišel opat Fridrich, přerušil vřavu svým hromovým hlasem, nastal klid a žáci se začali sbírat.

Opat Fridrich vynesl tvrdý rozsudek. „Starší žáci se servali jako psi!“

„To si nemůžeme nechat líbit!“ zaječel Egbert. „Frís není nikdy zákeřný!“ Tak se opat, sám z Fríska, dozvěděl, že ve rvačce šlo o kmenovou čest. V očích se mu zablesklo při myšlence na frískou čest. Ale potom řekl: „Dám vám příležitost ukázat odvalu a sílu. Zítra půjdete s našimi bratry na dva týdny do bažin. Tam se určitě najde dost příležitostí, jak uplatnit tu vaši nevybitou energii.“

„Tak, Ovidie Naso, teď máš prázdniny!“ zajásal Konrád. „Dva týdny bez Metamorfóz!“

V bažinách žili všichni pohromadě – bratři i fríšti a steinfeldští scholárové. Práce byla těžká a ruce byly brzo plné mazelů. Ale nikdo se nedokázal ryčem ohánět lépe než Frísové, protože byli na těžkou práci zvyklí ze svých domovů.

Tak bylo v bažinách utvrzeno přátelství mezi Steinfeldem a Frískem. Nikoho, ani z těch nejdivočejších rváčů, opat z kláštera nevyhodil.

„Divocí jsou moji mladí Frísové!“ řekl opat převorovi, „jsou divocí a drsní, nepoddají se, jsou ale ze železa, ze kterého se kují synové svatého Norberta.“

Heřman stále více cítil, že žije v jiném světě než jeho kamarádi. Stále více ho to táhlo do ticha, před svatostánek, kde je člověk sám se svým Bohem, kde je plnost života.

Nebylo divu, že měl málo kamarádů, kteří mu rozuměli. Mnohým připadal cizí, především někteří drsní mladíci v něm viděli podivína a svými posměšky zraňovali jeho srdce. A jednou, když na něj Pán poslal nemoc, která mu na obličej způsobila ošklivou vyrážku, štítlivě se od něj odtáhli. Horší než tělesná bolest bylo pohrdání kamarádů. Jednou na svátek Panny Marie od něj byla tato bolest odňata.

„Je moc jemný pro tuto drsnou zemi,“ řekl toho dne převor. „Musel by být silnější a pevnější!“ Ale opat, který znal Heřmana víc než kdokoliv jiný, mu odpověděl: „Jestli si myslíte, že je změkčilý, pak se mýlíte, otče převore! Víte, že nespí na slámmě, ale na prkně? A místo polštáře má kámen. Heřman je na sebe tvrdý, víc než kdokoliv jiný. Ale Bůh mu dal velice jemné a citlivé srdce. A věřte mi, že to srdce denně formuje ve výhni žhnoucí lásky.“

Pokračování příště

Nemůžeme očekávat, že přijedeme do nebe v pérované posteli. To není cesta, po které tam přišel náš Pán.

Jeho cesta vedla hrozným utrpením a mnohým žalem. Služebník nemůže očekávat, že se mu bude dařit lépe.

Thomas More

Otcovská starostlivost

Apostata – odpadlík – je protikladem konvertity. Bojuje proti Církvi často houževnatěji než nevěřící. Jak může dlouhodobá modlitba přispět k obrácení a návratu odpadlíka, ukazuje portrét kardinála Massaja a jeho odpadlého kněze Césara.

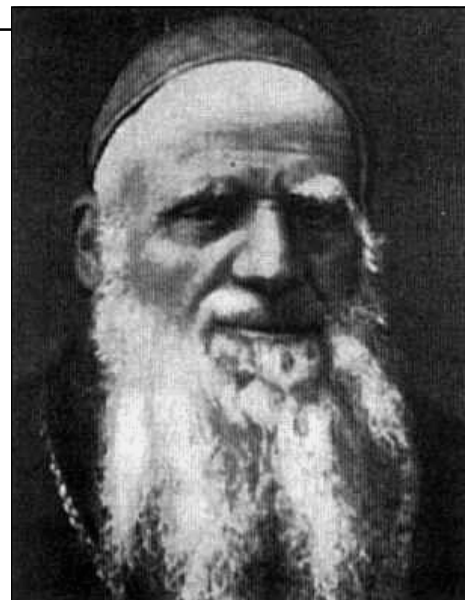
Kapucín Vilém Massaja (1809-1889) je jedním z nejúspěšnějších afrických misionářů. Když kapucíni převzali péči o misie v Habeši, poslali tam Massaju. Podařilo se mu však dostat se do Habeše až v r. 1852, a to přes Chartúm, v přestrojení za obchodníka. Vysvětil několik domorodých kněží a tři biskupy, mezi nimi pozdější mučedníky Jakuba a Justise, založil katolickou misii, a to i přes sedminásobné vyhnanství, opětovný návrat a tvrdý odpor mohamedánů a koptických duchovních, kteří mu připravovali nesmírné obtíže a strádání. Udělil sám 36 000 křtů. Jeho ochota vždy připravená k pomoci, jeho apoštolský život, který se stravoval v práci pro druhé, byly hlavním důvodem, že změnili jeho jméno

Monofyzité

a říkali mu Abuna Messias – Otec Mesiáš. Prokázal Habešanům neocenitelné služby v obdobích hladu a epidemií. Zabránil četným válkám a na některých místech zcela vymýtil otroctví. Po jeho posledním vypovězení povýšil Lev XIII. starého nemocného bojovníka do hodnosti kardinála a poručil mu, aby napsal své paměti o práci v misiích (12 hrubých svazků *Mých 35 let v Habeši – základní dílo pro poznání Habeše*). Byl zahájen proces jeho blahorečení.

Po bezpříkladném rozvoji svých misii zažil biskup Massaja největší zklamání svého života: kněz César z obvodu Kaffa se dal přemluvit tamním knížetem k odpadu a přestupu do schizmatické církve monofyzitů. Tři roky biskup modlitbou bojoval o návrat ztracené ovce. Nejednou klečeli spolu s ním věřící před svatostánkem a modlili se s ním: »Pane Ježíši, buďto jeho obrácení, nebo moji smrt, to je moje prosba. Nemohu žít pod tíží takového neštěstí.« Konečně dosáhl od krále povolení, aby se mohl vydat na nebezpečnou cestu do odloučeného okrsku Kaffa. Když tam přišel, přispěchali někteří, aby mu poděkovali. Byli to především jím osvobození otroci, kteří zůstali věrní katolické víře. Postavili mu chýši, která slouží i jako kaple. Po společné modlitbě řekl biskup přítomným: »Již tři roky oplakávám nešťastný případ, který se zde stal. Tři roky volám toho chudáka, zapřísahám ho, aby se vrátil, všechno jako by to bylo marné... Musíme doufat v obrácení toho nešťastného kněze, a to jen skrze Boží

Kardinál Vilém Massaja (1809-1889)

pomoc, přispění a milost. Přijďte zase, budeme se modlit a plakat spolu, nedopřejeme si klidu, dokud nás Bůh nevyslyší.« A ve dne v noci klečí před svatostánkem a ukládá si tvrdé pokání a půst. Osmého dne promlouvá biskup slovy plnými něžné lásky. Všichni pláčou. Zatím co ještě mluví, vstupuje dovnitř postava čemě zahalená a padá mu k nohám. »Kdo jste?« ptá se biskup. »Radujte se a neplačte už. Já jsem odpadlík César...« a dále nemohl, protože mu selhal hlas. Kolik radosti pro všechny! Kněz César byl ze zvědavosti v přestrojení každý večer přítomen při prosebné bohoslužbě. Velká láska a dobrota biskupa, který jej nikdy nekáral, nýbrž měl pouze slova soucitu, dotkla se srdce odpadlého kněze a přivedla jej zpět. Tak tekly ten večer slzy lítosti a radosti. Ubohý bloudící našel cestu k pravdě. Modlitby a kající skutky biskupa a věřících dosáhly vítězství. Smířen s Bohem začal César nový život horlivosti a pokání. Až do smrti se zcela obětoval v misijní práci slovy i skutky. Mnohé získal pro víru a pro návrat ke katolické církvi. Misie v Kaffě se dočkala nového rozkvětu. César vydával přesvědčivé svědectví, jak se v Církvi podporuje a rozvíjí ctnost, jak Církve trestá, ale jakou vynakládá námahu, aby zbloudilé opět s láskou a trpělivostí přivedla na cestu ctnosti. Jeho kázání byla velmi vyhledávaná a způsobila četná obrácení. Obyvatelům Kaffy se otevřely oči, poznali, kde je pravda a kdo jsou praví apoštolové. Viděli, že biskup a kněz nehledají pozemské výhody ani bohatství, nýbrž jen Boží věc a spásu nesmrtelných duší. Počet těch, kteří toužili po vodách spásy, rostl každým dnem. P. César zemřel 28. února 1860.

P. F. M. Krebs

CÍRKEVNÍ AKTUALITY

Podle údajů z Vatikánu podíl katolíků ve světovém obyvatelstvu klesá. Jak uvedl kardinál Tomko, za posledních 25 let klesl podíl katolíků z 18,2% na 17,3%. I když počet katolíků stoupl na 1 miliardu, nárůst nekřesťanů je stále vyšší.

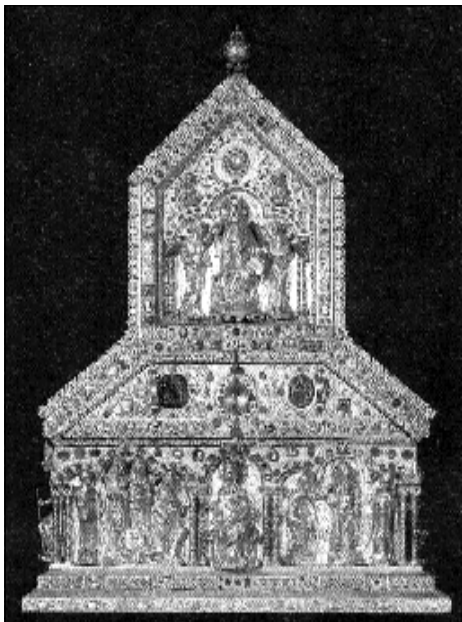
Termity a vlhkost tak poškodili stropní konstrukci jednoho kostela v Brazílii, že se zhroutil na 1500 shromážděných věřících. Více než 500 z nich bylo zčásti vážně zraněno a 26 usmrčeno. **SKS**

Islámský vyhlazovací režim v Súdánu uspořádal v červenci 1998 v obrovské meši-

tě v Chartúmu ceremonii, při které bylo uvedeno do islámu 1600 uprchlíků z jižní části země. Tito křesťané a animisté byli drženi v táborech, ve kterých nedostali žádnou stravu, pokud nepřijmou islám. Súdánský vyslanec ve Francii El Tiani prohlásil na přímý dotaz: Utečenci vědí, co se od nich na severu očekává, jinak by sem nepřišli (jako by měli jiné východisko!). V září 1998 vykoupila CSI (Mezinárodní křesťanská solidarita) 640 otroků od muslimů na severu země. Cena za jednoho otroka činí 180 DEM (za tuto cenu je možnou koupit tři krávy). Akce dále pokračuje. Podle údajů CSI je na severu Súdánu cca 70 000 otroků. **SFSFI**

Tříkrálová schrána v Kolíně

Kolínský arcibiskup Reinald z Dasse-
nu, o kterém se zmiňuje Hünermannův ro-
mán Heřman Josef, se zapsal do dějin ko-
línského dómu především tím, že jako vá-
lečnou kořist přivezl 23. července 1164
z Milána do Kolína ostatky Tří králů. Ty
byly později zobrazeny na městské pečeti
a v erbů města Kolína nad Rýnem a staly se
magnetem, který učinil z Kolína jedno
z nejvýznamnějších poutních míst. Arcibi-
skup je získal od Friedricha Barbarosy jako
odměnu za svou spoluúčast na dobytí Mi-
lána. Ostatky byly přineseny do Kolína v tri-
umfálním průvodu bránou, která se dnes
jmenuje Tříkrálová (tehdy to byl úzký prů-
chod v římské zdi).

**Pro ostatky Tří králů byl zhotoven
vzácný zlatý relikviář**

V r. 1904 se Kolínští omluvili Milánu za
únos ostatků a malou část relikvií vrátili.

Tři králové jako první obrácení pohané
platili tehdy za předobraz křesťanského krá-
lovství. Kdo vlastnil tyto relikvie, mohl
pokládat království za milost propůjčenou
od Boha, protože ti tři mužové viděli Kris-
ta tvář v tvář. Vlastnictví relikvií mělo roz-
hodující vliv při volbě krále.

Reinaldův návrat do Kolína znamenal
zvrát v církevních, politických i umělecko-
historických poměrech v Evropě. Král vlast-
níci tyto ostatky se mohl pokládat za ná-
stupce svatých Tří králů. Nad těmito ostat-
ky byl pak vybudován obrovský gotický
dóm, který byl vzorem pro středoevropskou
gotiku. Stavba dómu byla v r. 1560 na tři

století přerušena a byla dokončena až v roce
1880.

Pro ostatky byla zhotovena vzácná zlatá
skříň v letech 1181-1220. Práce začal Mi-
kuláš z Verdunu. Jeho původní plán však
nebyl dodržen. Na stěnách skříně jsou zob-
razeny tři formy Kristova zjevení: klanění
Tří králů, Kristův křest v Jordánu a a Kristus
jako Soudce při svém posledním příchodu.
Otto IV. daroval o svátku Zjevení Páně 1200
ke schráně tři koruny. On sám je na skříni
zobrazen jako čtvrtý král, který se spolu
s ostatními klaní Ježíši Kristu.

Umístění ostatků v katedrále se několi-
krát měnilo. Dlouho se nacházely
v barokní kapli přistavěné k hlavní lodi.
Když byla kaple zbourána, aby se zachoval
jednotný gotický sloh, byla schrána
přemístěna za hlavní oltář. Od té doby
značně poklesl dřívější příval poutníků.
Připravovalo se pro ni místo uprostřed
dómu, kde už měla setrvat «až do konce
světa», ale pak přišla liturgická reforma
a toto místo zaujal nový oltář.

V r. 1864 při přemísťování ostatků byly
odebrány vzorky vzácných látek, do kterých
jsou ostatky zavinuty. Tyto vzorky byly
podrobeny expertíze v r. 1979. Výsledek
zněl: jedná se o syrský damašek z hedvábí,
purpuru a zlatých vláken. V r. 1981 byly
v Lyonu uskutečněny další rozbory, a to
v laboratořích pro výzkum starověkých tex-
tilií. Analýza prokázala, že se jedná
o královskou látku z hedvábí, purpuru
a zlata, zhotovenou před 2000 lety v Sýrii.

**Ostatky Tří králů se staly magnetem, který
učinil z Kolína jedno z nejvýznamnějších
poutních míst**

Ostatky samy mají raně křesťanský charak-
ter a mohou být skutečně z mesiánské doby.

Relikvie Tří králů přečkaly tři velké ka-
tastrofy: požár v r. 1248, bouři v r. 1434,
při které se zřítla klenba, ale kvádry ani
v nejmenším schránu nepoškodily, a ko-
nečně 2. světovou válku, za které byl jinak
Kolín srovnán se zemí.

Ze zahr. pramenů -Iš-

CÍRKEVNÍ AKTUALITY

Mezi gratulanty, kteří navštívili pape-
že Jana Pavla II. u příležitosti 20 let trvání
pontifikátu, byl také Jacques Diouf, gene-
rální ředitel Světové organizace pro výži-
vu. Předal papeži medaili za zásluhy za jeho
angažovanost v boji proti hladu. Na medai-
li je vyryt papežův citát: *Vездеjší chléb je
podmínkou míru ve světě*. Papež prohlásil,
že tuto poctu přijímá jménem všech katolí-
ků a všech lidí dobré vůle, kteří ve světě
bojují proti hladu a zasazují se za lepší ži-
votní podmínky.

BIRMA

V Birmě konvertovalo v posledních osmi
letech 13 000 lidí a dali se pokřtít. Dalších
10 000 nových křesťanů čeká na katolickou
církve na východě krajiny. Jedná se převáž-
ně o dřívější maoistické ateisty a přívržence

přírodních náboženství. Katolíci představu-
jí v Birmě 1,1% obyvatelstva.

ANGLIE

David Hope, arcibiskup anglikánské
církve v Yorku, popisuje církev ve své zemi
jako »vyprahlou a nudnou«. U většiny lidí
zcela ztratila na významu. Hope je druhou
nejvyšší osobností anglikánské církve.

ITÁLIE

Sv. Antonín Paduánský je nejoblíbeněj-
ším světce Itálie. Pro 20% Italů je největ-
ším dárce milosti. Sv. František je na dru-
hém místě se 17%. Následuje sv. Januárieus
a sv. Rita z Cascia. Z kandidátů na svatoře-
čení stojí na prvním místě otec Pio s 21%,
matka Tereza s 18% a Jan Pavel II. s 12%.

-sks-

**IZRAEL – 14. 2. – 22. 2. – 16 990 Kč. MIMO-
ŘÁDNÁ CENOVÁ NABÍDKA!** Kvalitní hotel
s polopenzí, bus Neoplán s klimatizací, zdravotní
pojištění, duch. doprovod, průvodce, ochutnávka
vína, drobný dárek. Odlet z Prahy.

**NEW YORK 18. 2. – 25. 2. – 19 990 Kč (PO-
ZNÁVACÍ).** 6x ubytování, letenky, taxy, autobus,
víza, pojištění, průvodce, atraktivní program.

**MEXICO – GUADALOUPE – VELKÝ MEXICKÝ
OKRUH – 16. 3. – 28. 3. – 38 990 Kč.** Mexico
City, Guadaloupe, Popocatepetl, Teotihuacán, in-
diánské kultury Aztécků, Mayů – pyramidy, vodo-
pády v džungli, Rio Grande, Tichý oceán aj.

C. K. AVETOUR – JIŘÍ CHVÁLEK, Fr. Kupky 445,
518 01 Dobruška, tel/fax 0443 - 21929,
0602 - 441670; 0601 - 245 864.

Vážení a milí čtenáři!

V den svátku Všech svatých Karmelu,
v sobotu 14. listopadu 1998 jsme za účasti br-
něnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
uzavřely klauzuru svého dačického kláštera.
Objekt je po třiletém úsilí přes všechny obtí-
že v zásadě způsobilý sloužit svému účelu.
Ačkoliv nás ještě čekají některé nutné nároč-
né stavební práce, vnější okolnosti nám do-
volují žít tak, jak od nás církev očekává:
v mlčení, samotě a modlitbě. Také se začíná-
me věnovat šití paramentiky a vázání knih,
což budou hlavní zdroje naší obživy.
Mnozí z Vás nám nejrůznějším způsobem
pomáhají a podporují nás a díky Vašemu
přispění jsme dovedly rekonstrukci do sou-
časného stavu. Ne každému však jsme
mohly vyjádřit vděčnost přímo, a proto Vám
všem, kdo jste vůči nám projevili tak neče-
kanou štědrost, touto cestou moc děkujeme
a věříme, že nezůstanete bez odměny.
Tajemství, že „On bohatý, stal se pro nás
chudým, abychom my zbohatli z Jeho chudo-
by“, kéž Vám o těchto svátých přinese
nové světlo a otevře srdce pro všechno bo-
hatství milosrdné lásky našeho Otce.

V modlitbách pamatují
sestry bosé karmelitky
Jemnická 21, 380 01 Dačice

UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ pobočka Praha Vás zve na přednášku **PHDr. Radomíra Malého** **INKVIZICE A MODERNÍ** **TOTALITNÍ REŽIMY,**

kteřá se bude konat, v úterý 5. ledna 1999
v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15
hod.) v sále řádu sv. Voršily,
vchod z Ostrovní ulice č. 11 Praha 1.
V rámci tohoto filosoficko-teologického
cyklu budou další přednášky vždy první
úterý v měsíci tamtéž.

DĚKUJEME VŠEM DÁRCŮM,

kterí přispěli na opravu našeho kláštera.
Přejeme Boží požehnání v celém roce
a modlíme se za vás.

Upřesňujeme informaci o našem kontě:

KB Roudnice n L.
č. ú. - 2079120257-0100

konst. s. - 0379

Sestry premonstrátky z Doksan

LITOMĚŘICE

Neodmyslitelné místo v dějinách římskoka-
tolické církve u nás. Od roku 1953 do roku
1990 sídlo jediného kněžského semináře
(s výjimkou let 1968 – 1974).

Budova původně z roku 1858, ústav hluchon-
ěmých, důvěrně známá převážně části
současné kněžské generace v Čechách, na
Moravě a ve Slezsku.

Budova prošla četnými vnitřními úpravami
dle měnícího se a postupně rostoucího počtu
seminaristů, bez jednotné koncepce
a z velké části svépomocí – prací samot-
ných seminaristů.

Vnější fasáda budovy byla opravena před
10 lety, zároveň byla vsazena nová okna.
Dům skýtá dojem, že mu nic nechybí. Vnitřní
rekonstrukce je však nutná. Podrobný
průzkum také prokázal napadení stropních
konstrukcí dřevokaznou houbou.

Teologický konvikt

Od roku 1990 se tak jmenuje nová éra
domu, pokračujícího v tradici formace bu-
doucích kněží. Opět sem přicházejí kandi-
dáti kněžství ze všech diecézí České republi-
ky, aby se v jednoletém kursu připravovali
na vstup do kněžského semináře a na teo-
logickou fakultu.

Rekonstrukce s modernizací podle součas-
ného standardu vycházejí ze zkušeností po-
sledních let, které vyjasnily funkci budovy.
Projekt účelně řeší nové uspořádání domu.
Pro zvýšení kapacity se počítá s využitím
podkroví. Modernizace poskytuje možnost
konání exercicií pro skupiny i pro jednotlivé
zájemce, zvláště z řad kněží.

Protože Konvikt slouží a má nadále sloužit
všem diecézím, obracíme se na farnosti,
ale i na jednotlivce o pomoc.

Zahájení stavby – červen 1999, dokončení
– červen 2000.

Příspěvky je možno zasílat složenkou nebo
převodem na konto Biskupství Litoměřice
u Čs. spořitelny v Litoměřicích.

č. účtu 600952-478/0800, VS 9711.

Prosíme o sdělení o Vašem daru, abychom
Vám mohli poděkovat a potvrdit jeho přijetí.

Kontakt pro sdělení:

Teologický konvikt, Komenského 4
412 82 Litoměřice

400 LET OD PŘÍCHODU KAPUCINŮ DO ČECH (13. 11. 1599)

V rámci oslav tohoto jubilea vystupuje
v kostele Panny Marie Andělské v Praze na
Hradčanech u Lorety herec, dominikánský
terciář, bratr Gabriel Miroslav Částek. Jeho
divadelní představení se konají v r. 1999
v 19.00 hod. (po mši sv.) v tyto pátky:

29. 1. – Exupéry, Citadella

19. 3. – Jean Giono,

Muž který sázel stromy

28. 5. – Evangelium sv. Jana, Bůh je láska

18. 6. – Jan Vicha,

Verše psané pro mlčení

26. 11. – sv. Augustin,

Na konci cest stojí Bůh

V následující sobotu po každém z těchto pát-
ků je v kostele Panny Marie Andělské v 7.30
hod. mše sv. s ranními chválami. Při této li-
turgii účinkuje Piccolo Coro pod vedením re-
genschoriho Marka Valáška.

Počínaje 25. března 1999 se bude konat
každého 25. dne v měsíci od 18.00 hod. –
asi 19.30 hod. v Loretě na Hradčanech,
v kostele Narození Páně **loretánské veče-
řadlo.**

Jeho cíl: prožít společenství nazaretské ro-
diny. **Obvyklý obsah:** výklad Loretánských
litaní • adorace • meditační hudba i zpěv Pic-
cola Orchestra – Piccola Cora „Ježíši, Ma-
ria, Josefe, miluji vás, zachraňte duše!“ (srov.
„ustavičný úkon lásky“ podle s. Consolaty
Betrone, kapucínky)

Exercicie v klášteře kapucínů v Praze na Hradčanech pro r. 1999

Téma: Otec tě miluje. Co uděláš ty?

Exercitátor: P. Augustin OFMcap.

Pro příznivce sv. Františka

7. 3. (od 18.00 hod.) – 13. 3. (do 12.00 hod.)

Pro mládež od 18 let 4. 4. (od 18.00 hod.)

– 8. 4. (do 12.00 hod.)

Pro mladší manželky 22. 8. (od 18.00
hod.) – 28. 8. (do 12.00 hod.)

Pro dospělé muže i ženy 10. 10. (od
18.00 od.) – 16. 10. (do 12.00 hod.)

Pro dívky od 18 let 26. 12. (od 18.00 hod.)
31. 12. (do 8.00 hod.)

Přihlášky: Exerciční dům Provincie kapucínů
v ČR, Loretánské nám. 6, 118 00 Praha 1.

Víkend se sv. Františkem pro chlapce do 16 let v klášteře kapucínů – Loretánské

nám. 6, Praha 1 – Hradčany, 14. 5. 1999 (od
18.00 hod.) – 16. 5. 1999 (do 12.00 hod.)

Přihlášky: br. Serafin – klášter kapucínů,
783 96 Újezd u Uničova

Exercicie v klášteře kapucínů

Olomouci pro r. 1999

Téma: Otec tě miluje. Co uděláš ty?

Exercitátor: P. Miroslav Paluch OFMconv.

Pro příznivce sv. Františka

17. 10. (od 18.00 hod.) – 23. 10. (do
12.00 hod.)

Přihlášky: Petr Alexa, Krčská 981,
140 00 Praha 4

Kapacita míst je omezená.

Proto, kdo „zaváhá – nejede!“

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

Další aspekty křesťanské neděle

52. Jakkoli je účast na slavení Eucharistie srdcem neděle, přece by bylo omezením, kdybychom povinnost „svého posvěcení“ chtěli redukovat jen na ni. Neboť den Páně prožíváme správně jen tehdy, když je celý ve znamení vděčné a aktivní připomínky Božího díla. To zavazuje každého Kristova učedníka, aby i ostatním událostem dne mimo liturgické dění – rodinnému životu, společenským vztahům, příležitostem k zotavení a rozptýlení – dal takový ráz, který napomáhá pronikání radosti a pokoje Zmrtvýchvstalého i do obyčejného života. Když jsou v dobré pohodě pospolu rodiče a děti, může to být například podnětem nejen k otevřenosti a vzájemnému naslouchání, ale i ke zkušenosti vzájemného vzdělávání a okamžiků větší vnitřní usebranosti. A proč neplánovat také v úrovni laiků, pokud je to možné, mimořádné modlitební iniciativy – jako např. nešpory – nebo také případné příležitosti ke katechezi, která v před-

večer neděle či v neděli odpoledne srdce křesťanů připraví na dar Eucharistie nebo jej případně doplní?

Tato dosti tradiční forma „svěcení neděle“ se možná v některých kruzích stala obtížnou; ale Církev hlásá svou víru v moc Zmrtvýchvstalého a v sílu svatého Ducha tím, že dnes víc než kdy jindy dává poznat, že se v oblasti víry nespokojí s minimálními nebo prostředními nabídkami, a pomáhá křesťanům uskutečňovat to, co je nejdokonalejší a Pánu nejmilejší. Ostatně kromě těžkostí jsou tu i pozitivní a povzbudivé známky. Díky daru Ducha můžeme v mnoha oblastech Církeve pozorovat novou touhu po modlitbě v jejích rozličných formách. Znovu jsou objevovány také staré formy zbožnosti, jako poutě, a věřící často využívají nedělního klidu k tomu, aby se odebrali do svatyní a tam dokonce s celou rodinou zakusili několik hodin intenzivního prožití víry. To jsou hodiny milosti, které je třeba podporovat vhodnou evangelizací a řídit se skutečnou pastýřskou moudrostí.

Nedělní shromáždění bez přítomnosti kněze

53. Zbývá problém farností, které se nemohou těšit ze služby kněze, který by v neděli slavil Eucharistii. To se často stává v mladých církvích, kde jediný kněz má odpovědnost za věřící bydlící rozptýleně na obrovském území. Situace nouze se mohou vyskytnout i v zemích se staletou křesťanskou tradicí, když úbytek kněží neumožňuje zajistit přítomnost kněze v každém farním společenství. Pro případ, že není možné slavení Eucharistie, doporučuje Církev shromáždění věřících bez přítomnosti kněze (95: CIC 1248, § 2) podle pokynů a dispozic předaných Svatým stolcem biskupským konferencím (96: srv. Christi Ecclesia, 2.6.1988, Ench. Vat. 11, 442–468; Instrukce Ecclesia de mysterio). Ale cílem musí zůstat slavení mešní oběti, jediného skutečného zpřítomnění oběti Pána, jediného dokonalého eucharistického shromáždění, v jehož čele je in persona Christi (v osobě Kristově) kněz při lámání chleba slova a chleba Eucharistie.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 3. 1. – 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1–4.12–16
 Ž 147,12–13.14–15.19–20   Odp.: Jan 1,14
 2. čt.: Ef 1,3–6.15–18
 Ev.: Jan 1,1–18

Pondělí 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10
 Ž 98(97),1.7–8.9   Odp.: 3cd
 Ev.: Jan 1,35–42

Úterý 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21
 Ž 100(99),1–2.3.4.5   Odp.: 1
 Ev.: Jan 1,43–51

Středa 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6
 Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13   Odp.: srv. 11
 2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6
 Ev.: Mt 2,1–12

Čtvrtek 7. 1. – nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22–4.6
 Ž 2,7b–8.10–11   Odp.: 8a
 Ev.: Mt 4,12–17.23–25

Pátek 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7–10
 Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8   Odp.: srv. 11
 Ev.: Mk 6,34–44

Sobota 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11–18
 Ž 72(71),1–2.10.12–13   Odp.: srv. 11
 Ev.: Mk 6,45–52

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	3. 1.	4. 1.	5. 1.	6. 1.	7. 1.	8. 1.	9. 1.
Antifona	154	154	154	226	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	154	154	154	226	226	226	226
Antifony	201	935	950	233	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	201	211	215	233	241	244	247
Antifona k Zach. kantiku	202	212	215	233	241	245	248
Prosby	202	212	215	233	241	245	248
Záv. modlitba	202	212	216	234	1277	245	248

Modlitba během dne:

Hymnus	155	155	155	227	227	227	227
Antifony	156	156	156	228	228	228	228
Žalmy	926	940	955	235	987	1004	1019
Krátké čtení	203	213	216	237	242	245	249
Záv. modlitba	202	212	216	234	242	245	248

Nešpory:

SO

Hymnus	153	153	153	229	225	225	225	261
Antifony	200	203	945	230	238	992	1009	260
Žalmy	916	930	945	230	238	992	1009	230
Kr. čtení a zpěv	200	204	214	231	239	243	246	260
Ant. ke kant. P. M.	200	204	214	232	240	243	247	260
Prosby	201	204	214	232	240	243	247	261
Záv. modlitba	202	202	212	234	234	1277	245	263
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1260	1238

Představujeme vám...

Pavel Zíbal:
„ŠÉFE, ZNÁTE ŽELIV...?“
(Dotisk 1. vydání)

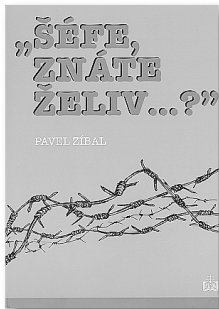
P. Pavel Zíbal vzpomíná na léta prožitá ve vězení a v TNP (tábory nucených prací). Vyprávění je stále živou a pravdivou výpovědí o tom, co všechno přineslo pronásledování duchovních a jejich spolupracovníků po únoru 1948 a jaký byl jejich život za mřížemi.

Byly roky strávené v nesvobodě jen časem utrpení, neútěchy a beznaděje? Anebo znamenaly pro takto „zasažené“ i něco víc? Třeba poznání jiných spolubratří a prohloubení kněžského bratrství, či osobní vnitřní obohacení?

Spolu s autorem a sv. Pavlem můžeme říci: „Těm, kteří milují Boha, všechno prospívá k dobrému.“ Stejně i toto období bylo naplněním uvedených slov, čemuž kniha dává plně za pravdu. Hovoří totiž nejen o měsících plných nejistoty, pokořování, pohrdání, nebezpečné práce, ale i o veselosti a radosti, která vítězila nad smutkem, a o optimismu vládnoucím nad skleslostí a zoufalstvím.

Dílo zřetelně dává najevo, že upřímně žitá víra v Krista přemáhá každou těžkost života a dává člověku energii potřebnou často i k pouhému přežití v nelehkých podmínkách.

Brož., A5, 168 stran, 89 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Bratr Amadeus:
MYŠLENKY NA NEDĚLI (Cyklus A)

Sborník úvah nad liturgickými texty, které vycházely postupně na stránkách časopisu Světlo a o jejichž vydání žádalo velké množství čtenářů.

Každý, kdo chce prohloubit duchovní život, najde v knize inspirující myšlenky a podněty k meditacím, které pomáhají najít správný směr na cestě k Bohu a k bližnímu.

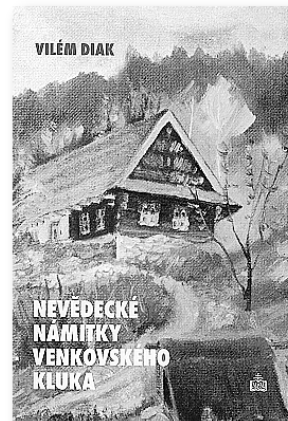
Brož., A5, 152 stran, 80 Kč

Vilém Diak:
**NEVĚDECKÉ NÁMITKY
VENKOVSKÉHO KLUKA**

Barvitá beletrie z pera moudrého člověka, okouzleného krásami přírody a života v kraji Beskyd.

Autor je nejen pamětníkem starých zvyků a pověr, prostého venkovského života, ale čtivě vzpomíná i na období totality a osobitě reflektuje současné dění.

*Brož., A5, 408 stran,
cena 200 Kč*

**Převodem
706 035**

Novinové výtahy

odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.